

Štáslné a zelené

Smojí zelenou kariérou jste se již, milí čtenáři, seznámili v minulém čísle. Jenže dostal jsem zadání na článek o Vánocích a silvestru. Zůstal jsem pro tentokrát na vojně, neboť vojna, hlavně má atypická vojna, skýtá bezpočet příběhů. Ne vždy byly příjemné, ale vždy ve vtíp obráceny.

POSTAVY:

- Nadpraporčík Braun, velitel roty RTZ (rota technického zabezpečení) - vztekly, prskající, nejspíš se zaraženým postupem, neb mu v té době bylo okolo pajsdy a nebavil jej život. Svou frustraci si řešil buzerací.
- Major Zázvorka, šéf pro kulturu na štábu útvaru - pohodář, kamarádský týpek, i když voják.
- HyPulík. Toho už znáte - antivojensky založený, násilí nesnášející odvedenec.

TAK TADY JE MŮJ PŘÍBĚH:

U petošů „bolo, jak bolo“. Po odchodu mých „starých“ muzikantů do civilu jsem osiřel. Ale major Zázvorka toužil mít výbornou kapelu u sebe - na „okruhu“, tedy velitelství, těch menších vojenských jednotek. Převedel si mne do Hodonína a slíbil mi, že sežene muzikanty. Domluva byla jednoduchá, jenže se nějak nepovedlo najít muzikanty, kteří by zahráli tak, jak já budu potřebovat. Jedno se však přihodilo. Dostal

jsem „rozkaz“ zapojit stávající zvukovou aparaturu v místním kinosále pro kapelu důstojníků, tedy „lampasáků“, či „gumáků“.

Aparatura nebyla špatná, ale stávající dráty naznačovaly, že zapojení není ideální, a tak jsem se chopil pájky a celý aparát zapojil tak, aby sloužilo naší Československé lidové armádě ku prospěchu v boji proti imperialistům.

Pro vysvětlení: byly tam dvě reprobedny basové, dvě středové a také dvě výškové. Našel jsem tři, sice mono, zesilovače, ale přepojil jsem je tak, že aparatura začala hrát. Na zkoušku přišli „oramenovaní“ a neuměli to zapojit. Ochotně jsem jim vše připravil, vysvětlil a oni byli vcelku překvapeni. Předpokládal jsem, že nejsou tupci. Teď ale musím odbočit.

Velení někde z vrcholu vojenství rozhodlo, že v prosinci, **PODOTÝKÁM** v prosinci, pojedeme na cvičení. Pod stany. To nevymyslí nikdo jiný než magor! Ze mne učinili chemického průzkumníka (asi nečetli má vysvědčení, že anorganická chemie dva až tři a organická čtyři až pět), a tak jsem vyfasoval asi čtyřkilový přístroj s trubičkami a hadičkami, kterým jsem vlastně nerozuměl, a také dozimetrem. Co kdyby někdo z velení popíjel radioaktivní vodku... Také mne poslali do skladu zbraní, abych si vyfasoval svou zbraň. Bylo mi to velmi podezřelé, jelikož jsem nikdy žádnou zbraň nevlastnil, a ani vlastnit nechtěl. A tak stojím ve frontě na flinty a čekám, co se bude dít. Vojín přede mnou vychrlil na zbrojře dlouhatánské číslo a dostal samopal. Já,

jelikož jsem dlouhatánské číslo neznal, prohlásil: „Jsem od petošů!“ Vyfasoval jsem zbraň s namalovaným číslem 28 na dřevěné násadě té věci. (Dodnes nevím, jak se ta část toho hrozného zařízení jmenuje.)

Stojíme na „buzplace“ (náves vojenského útvaru) vyrovnání jak v řadách, tak i v sloupcích. Mezi námi prochází jakýsi týpek a má na rameni dosti bohato. Posléze jsem se dozvěděl, že to byl nějaký generál z hlavního štábu. (Neměl kameru, takže nevím, z kterého štábu.) „Vojíne, číslo vaší zbraně!“ zakřičel na mne a já se sevřeným hrdlem odpověděl: „Dvacet osm.“ Dotyčný „ramenobohatýr“ chvilku čekal, asi čekal nějaké další číslice, a když se nic nedozvěděl, zrudl a začal ještě více křičet. Kolega vedle mne mi ukázal, kde se na té násilnické věci nachází tetování s číslem. Přečetl jsem tomu rozčilenci ono číslo a on jen mávl rukou a šel křičet do jiného řádku a jiného sloupce.

No, jsme na místě. Louka, vedle les, stává se zelené stany a našťástí se z vojenských vozidel do stanů stěhují i kamínka. Nutno podotknout, že s rodinou jsme pod stan na dovolenou jezdili pouze v létě. V zimě to může napadnout jen velcího důstojníka. Proto je mezi nimi tolik rozvodů. No nic. Stany stojí, polní lůžka uvnitř. Zatopili jsme v kamnech a mysleli si, že už to tu nějak přežijeme. Ne, ne! Kolegy vztekoun nadpraporčík odeslal někam a mně nakázal chodit sem a tam okolo lesa a chemicky zkoumat.

Tak jsem šel tam a zpět, zalezl se do stanu ohřát a přiložit, ale Braun mne zase vyhnal. Nutno říci, že tahat s sebou hadičkovitou krabici, dozimetr a samopal byla pěkná dřina. Ale potkal mne anděl spásy. Asi v pátém vyhnanství

paně Braunem z tepla mne potkal kdosi, asi kámoš. Neznal jsem jej. Měl na rameni jedinou, zato velikánskou zlatou pěticipou hvězdu. „Vojíne!!!“ zahřměl zprvu. Vyděšen jsem se narovnal k pozoru. Víím, že pes při povelu POZOR zareaguje tak, že si sedne a vyplázne jazyk. Mne naopak učili, že se mám postavit hodně rovně a vlastně se chovat, že jsem nejskladnější. Nohy u sebe, ruce na plocho u sebe a pokud možno zatáhnout pívni břicho, abych nadříženému nepřipomínal jeho postavu. „Máte odjištěný samopal!!!“ zakřičel ten můj nový kámoš. Sice jsem moc nechápal, proč mluví tak nahlas, když se to dá říci v pohodě, kamarádsky. Vyprostil jsem tu dlouhou, těžkou věc z pod dozi a jiných metrů a táži se milým hlasem: „A kde, prosím?“ „Tady!!! To nevíte???“ zase křičel. „Aha, a na kterou stranu je to dobře?“ zeptal jsem se slušně. Udělal „Vrrr“, „Hrrr“, „Xnf“, zafuněl a zeptal se mne na jméno mého nadříženého. Řekl jsem: „Braun, pan Braun.“ Udělal ještě něco jako „Frxtm“ a zmizel. Zalezl jsem zpět ke kamínkům do stanu a staral se o teplo, až další, jinak zbuzerování, přijdou zdeptaní. Sehnal jsem i chléb, co se dá na plotýnce kamínek osmahnout.

Přikládám do kamínek a přes stěnu, tenčí než v paneláku, slyším křik. Můj nový kámoš s hvězdou zlatou křičel na Brauna s hvězdami nepodstatnými v maringotce, z jejíhož komína se též kouřila známka tepla. Ani jsem nepřiložil třetí polínko a už na mě řval Braun: „Vojíne, odevzdejte mi svou zbraň!!!“ „V pohodě, pane Braune, stejně není moje.“ Od té doby se mně Braun vyhýbal a víím, že ho štválo, že mu neříkám soudruhu nadpraporčíku. Jen pane Braune.

Mezitím se ale „gumokapela“ snažila zkoušet

a rádobý muzikanti nedokázali pochopit zapojení více než jednoho drátu od jednoho nástroje do zesilovače. Hned po příjezdu z úspěšného cvičení si mne major Zázvorka pozval k dobré slivovici a oznámil mi: „Hele, Hynku, já víím, že jsi to zapojil dobře, ale...“ Já víím, je to na ty gummy moc. Já jim namaluji, jak to zapojit, nevěděl jsem, že pojedou pryč.“ „No právě! Náčelník (rozumějte velitel útvaru) plánuje silvestra tady v tělocvičně. Budeš jim to tam muset nastavit.“

A tak tedy přišel silvestr 1987. Bedňák a zvukař v jedné osobě postavil aparaturu nikoli dobré kapele. Někteří moji kolegové měli tu výsadu vyzdobit sál tělocvičny. Dodnes nepochopím hlavní výzdobný element, a to maskovací síť od stropu tělocvičny. Ale sál oslavný byl připraven a nastal silvestrovský večer. Kapela hrála. Manželky „gumídků“ chlastaly víc než „gumídkové“ a já prožil večer v kuchyni, kde moji kolegové donášeli pítí a jídlo ke „gumaoslavě“.

Pítí zbylo i na nás a přesně o půlnoci jsme s kolegy nucených prací na dva roky zařvali: „LETÓÓÓÓÓ.“

A opravdu 23. prosince 1988 jsem opustil gumové údolí.

Váš Hypulík

